

Ἐπειδὴ κατὰ διαφορὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος παρ' ἡμῖν δικαίου καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς Νόμους 3 § 11, 13, 31 § 2 (34, 4) καὶ νόμον 9 (34, 9) καὶ τὴν ἀντιστοιχοῦσαν 9 διάταξιν Βασιλικῶν (Σ 42), ἐὰν μετὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης δι' ἧς ἀφῆθη εἰς τινὰ κληροδότημα ἀναφυῆ δεινὴ καὶ σφοδρὰ ἔχθρα μεταξὺ κληροδόχου καὶ διαθέτου ἐνεκα οἰουδήποτε λόγου καὶ διαρκέση μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου ἄνευ ἐν τῷ μεταξὺ συνδιαλλαγῆς, ἢ ἐὰν ὁ κληροδόχος ἐκπέρει ἀπροκαλύπτως ὑβρεῖς κατὰ τοῦ διαθέτου (aperite maledixitur) ἢ ἐὰν ἡ πρὸς αὐτὸς συμπεριφορὰ τοῦ κληροδόχου εἶναι ἀπρέπης, οἷον ἐὰν καταγγείλῃ αὐτὸν ψευδῶς ἐπὶ ἐγκληματικῇ πράξει, λογίζεται τὸ κληροδότημα σιωπηρῶς ἀνακληθῆν, καὶ τοῦτο διότι δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ εὐλόγως διαρκοῦσα ἢ διὰ τῆς διαθήκης ἐκδηλωθεῖσα θέλησις τοῦ διαθέτου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἄριθ. 93 (1897)

Εισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν — ἐκκαθαρισμένοι ἐνοστάσεις — ἔννοια — Ἀναστασιανὸς Νόμος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον (ἄρθρ. 872 Πολιτ. Δικον.) πλὴν τῶν ἐνοστάσεων αἰτινες ἀφορῶσιν εἰς τὸ χρέος δι' ὃ ἡ ἐκτέλεσις καὶ αἰτινες δέον νὰ ὦσιν ἐκκαθαρισμένοι, ἔξεταστέαι εἰσὶν αἱ ἀφορῶσαι εἰς ἀτάξιν τῆς διαδικασίας, περὶ ὧν δὲν ἐφαρμόζεται ἡ περὶ ἀνεκκαθαρίστου κανὼν, καθόσον δὲν εἶναι ἐφικτὴ εἰς τὸν ὀφειλέτην ἢ προαπὸδειξις ἐπομένως ὀρθῶς τὸ πρωτοδικὸς δικάσαν Δικαστήριον δὲν ἀπέρριψεν ὡς ἀνεκκαθαρίστους περὶ μὴ νομίμου κοινοποιήσεως τοῦ ἐκτελουμένου συμβολαίου καὶ τοῦ ἐκχωρητηρίου, ὡς καὶ τοῦ προγράμματος καὶ τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως.

Ἐπειδὴ καὶ τὴν ἐκ τοῦ Ἀναστασιανοῦ νόμου, ὀρθῶς δὲν ἀπέρριψεν ὡς ἀνεκκαθαρίστον τὸ Πρωτοδικεῖον, διότι καθ' ὃ τρίτος ὁ ἐφεσιβλητὸς ἀνάκωπτων δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ προαπὸδειξιν.

Ἄριθ. 95 (1897)

Εισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Δισταγμὸς Προέδρου — ἀπόφασις Δικαστηρίου — ἐκκλητὸν — αἰτίαι ἀνακλήσεως ἀποφάσεως Προέδρου — μεταγενέστερα γεγονότα — σφράγισις κληρονομίας — ἑνδιαφερομένων παράστασις.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου παρέπειψεν εἰς τὸ Δικαστήριον τὴν ἐκδικασιν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ ἀνακλήσεως

τῆς ὑπ' ἀριθμ. 242 ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου, δι' ἧς διώρισε φύλακα τῶν ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἀπογραφῆς πραγμάτων τῆς ἀποβιωσάσης Ε' Σ* καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον ἔκρινεν ἐπ' αὐτῆς, τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης γίνεται ἤδη ἐφεσις, μὴ βασίμως προβάλλουν οἱ ἐφεσιβλητοὶ ὅτι πρόκειται περὶ ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου μὴ ὑποκειμένης εἰς ἐφεσιν (*)

Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου δι' ἧς δὲν δικάζει ὡς Δικαστήριον ὡς ἐπὶ ἐξώσεως δυστροποῦντος μισθωτοῦ) ἀφορώσεως εἰς προσωρινὰ μέτρα, ἐν γένει μὲν ἡ ἀπόφασις τοῦ δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνάκλησιν, ἀλλ' ἐὰν μετὰ τὴν ἀπόφασίν του προσήχθησαν γεγονότα τὰ ὅποια δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν του, ὅτε τὸ πρῶτον ἔκρινεν, ἅτινα γεγονότα ἐὰν εἶχον προσαχθῆ προηγουμένως ἄλλως ἤθελε κρίνει ὁ Πρόεδρος, τότε δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασίν του τὴν πρῶτην (Π. Ν. 14 (42. 1) παρὰ β. Οἶκον. Πολ. Δικον. Ἐγγειρ Ἐκδ. γ' 82. 13) (**).

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλὼν ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ἐγένοντο ἀντιρρήσεις κατὰ τὴν σφράγισιν καὶ ἀποσφράγισιν τῆς περιουσίας τῆς κληρονομικῆς ὑπὸ τῶν ἤδη ἐφεσιβλητῶν, ὅτι δὲ αὐταὶ εἰσὶ κληροδόχοι κατὰ τὴν διαθήκην, δικαιούμεναι εἰς ἀπαίτησιν τοῦ κληροδοτήματος μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν καὶ τὴν ἐκ μέρους τῶν κληρονομίων φαλκιδευσιν τῶν κληροδοτημάτων, ἅτινα γεγονότα δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὁ Πρόεδρος, ὅστις μετὰ τὴν ἀποσφράγισιν καὶ τὸν διορισμὸν τῶν κληρονομίων ὡς φυλάκων, μὴ γενομένης ἀντιρρήσεως κατὰ τὴν ἀποσφράγισιν, προέβη εἰτα εἰς τὸν διορισμὸν φύλακος

Ἐπειδὴ δὲν ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος νὰ καλῶνται ὑπὸ τοῦ ἐνεργούντος τὴν σφράγισιν ὡς καὶ τὴν ἀπογραφὴν ὑπαλλήλου οἱ ἑνδιαφερόμενοι, ἀλλ' ὑποχρεοῦται ὁ ἐνεργῶν τὴν ἀποσφράγισιν Εἰρηνοδίκης νὰ καλέσῃ τοὺς αὐθορμήτως προσελθόντας κατὰ τὴν σφράγισιν (ἄρθρ. 1064 Πολιτ. Δικον.)

Ἄριθ. 116 (1897)

Εισηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Ἐποναύσεως — μέσα ἀποδείξεως — ἔθιμον κατ' Ἐμπορικῶν Νόμον ἀπαράδεκτον — ἀρχὴ ἐκτελέσεως διὰ μερικῆς φορτώσεως.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς δὲν ἐπετράπη εἰς τὸν ἐνάγοντα

(*) Ὑπάρχει καὶ ἐναντία γνώμη (Carré 2773) καθ' ἣν τὸ Δικαστήριον ἀπλῶς ἀναπληροῖ ἀρμοδιότητα καὶ ἀπόφασιν Προέδρου, συνεπῶς, ὡς ἡ ἀπόφασις ἐκείνου δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ ἑνδικον μέσον τῆς ἐφέσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 638, οὕτω καὶ ἡ ἀπόφασις τούτου.

(**) Ὁμοίως τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἀπόφ. 1007 τοῦ 98, καὶ Νόμος 16 Βασιλ. ΙΧ. γ) α' κελύει ἢ κωλύει, ὁ Πρακτωρ δύναται ἀνατρέπειν, οὐ μὴν ψήφον οἰκείαν.

ἡ μαρτυρικὴ ἀποδείξις πρὸς ἀποδείξιν τῆς ὑποναυλώσεως ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἀγωγή, διὰ τοὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἀναφερομένους λόγους, καὶ συμφῶνως μὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 273 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου, ὅπερ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῆς μερικῆς ὑποναυλώσεως, διότι ἡ διάταξις αὕτη πραγματεύεται ἀπερίπασης περὶ μισθώσεως πλοίου συμφωνίας μερικῆς ἢ ὀλικῆς». Τὴν διάταξιν δὲ ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ καταργήσῃ τὸ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐπικαλούμενον ἔθιμον, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ Ἀστ. Νόμου ὁ νόμος χάνει τὴν ἰσχύν του μόνον δι' ἐτέρου νόμου, καὶ οὐχὶ δι' ἐθίμου· ὅθεν τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον δὲν εἶναι βάσιμον (*).

Ἐπειδὴ, ἂν καὶ ἀμφίβολος ἐστὶν ἡ ὀρθότης τῆς γνώμης, καθ' ἣν ἡ ναύλωσις δύναται νὰ ἀποδειχθῇ διὰ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων ἢ τῆς ἀλληλογραφίας, ἢ καὶ διὰ μαρτύρων εἰς περίστασιν καθ' ἣν ὑπάρχει ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως (Lyon-Caen et Renault, *Precis* ἀριθ. 1854), ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδεμία τῶν περιστάσεων τούτων ὑφίσταται, διότι οὔτε τὸ προσαγομένον ἀπόσπασμα τοῦ βιβλίου τῆς ἐμπορικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος, οὔτε ἡ ἀπὸ 11/23 Ὀκτωβρίου 1893 ἐπικαλουμένη ἐπιστολὴ τούτου πρὸς τὸν ἐναγόμενον, ἀποδεικνύουσιν ἢ πιθανὴν καθιστῶσι τὴν περὶ μισθώσεως τοῦ πλοίου συμφωνίαν ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἀγωγή.

Ἄριθ. 124 (1897) (**)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Σύμβασις μεταξὺ ἀπόντων — ἀγοραπωλησία σταφιδοκαρπού διὰ μεσίτου ὅρος εἰδοποήσεως αὐθημερόν — ἐννοια καὶ ἔκτασις — μὴ εἰδοποίησις — ἄρνησις πωλητρίας παραδοῦναι πᾶγμα — ἀγωγή διαφέροντος — ἐξαιρέσις μάρτυρος μεσίτου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προσαγομένων ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης Ἐταιρίας δεκαεξὶ τηλεγραφήματων, ἅτινα διημερίθησαν ἀπ' ἐνός μὲν μεταξὺ τῶν δίκων, ἀπ' ἐτέρου δὲ μεταξὺ τῆς ἐκκαλοῦσης καὶ τοῦ μεσίτου Θ* Γ*, συνδυαζομένων μετὰ τῶν

(*) Σχετικὴν φιλολογίαν τοῦ θέματος, καὶ ἂν τὸ ἔγγραφο ἀπαιτεῖται πάντως *solemnitatis causa* ἢ μόνον *rad robationem*, καὶ ποῖα μὲσα ἀποδείξεως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι παραδεκτά, ὅρα ἐν Πραγματείᾳ Ἐμπ. Ναυτ. Δικ. Φλογαίτη καὶ Χρυσαιθοπούλου § 352. — καὶ ἀποφάσεις Ἐφεσίων, Ἀθηνῶν 527 τοῦ 96 καὶ Ναυπλίου 537 τοῦ 94

(**) Κατὰ τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀποφάσεως, ὁ μεσίτης Θ* Γ* ἐπὶ τῇ βάσει ρητῆς τηλεγραφικῆς ἐντολῆς τῆς ἐναγομένης ἐν Καλάμαις ἑταιρίας Ἀδδ. Α* ν ἐπώλησε πρὸς τὴν ἐναγοσάν ἐνταῦθα ἑταιρίαν Ἀδδ. Θ. Κ. τὸν ἐν λόγῳ σταφιδοκαρπὸν, ἢ ἀγοράστρια δὲ ἔσπευσε αὐθημερόν δι' ἐπιταγῆς νὰ τῇ ἐμβάσῃ μὲν μέρος τοῦ τιμήματος, νὰ τῇ παραγγείλῃ δὲ νὰ ἐτοιμάσῃ ἀμέσως τὸν καρ-

καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς πρωτοδικίου ὑπ' ἀριθ. 1490 π. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου μαρτύρων, σφόδρα πιθανὸν πράγματι καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατέστη τὸ πρῶτον τῶν ἐπιβληθέντων τῇ ἐναγοσῇ θεμάτων ἀποδείξεως, ἥκιστα δὲ ἀπ' ἐτέρου πιθανὰ τὰ ἐπιβληθέντα τῇ ἐναγομένῃ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως θέματα· πραγματικὰ δὲ μὲν τῶν ἀπὸ 11 8βρίου 1895 δύο τηλεγραφήματων τῆς ἐναγομένης πρὸς τὸν μεσίτην Θ* Γ* ἐδόθη αὐτῇ ἡ ἐντολὴ, ἵνα πωλήσῃ 500 βαρέλια σταφιδοκαρπού παραδοτέου εἰς Νησιον τῶν Καλαμῶν ἰσθ ἀντὶ δραχ. 148 κατὰ χιλιόλιτρον καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἐν τέλει τοῦ πρώτου τηλεγραφήματος, περιέχεται ἡ φράσις «τηλεγραφήσατε σήμερον πρακτέα», ἐπίσης δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τηλεγραφήματι δι' οὐ ἄνευθῆσαι ἡ δοθεῖσα ἐντολὴ περιέχεται ἡ φράσις «τηλεγραφήσατε αὐριον», ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἡ τ. αὕτη περὶ τῆς τηλεγραφικῆς ἀνακοινώσεως ἀξιώσις δὲν ἐξάγεται ἐκ τῶν τηλεγραφήματων ἂν ἀναφέρηται εἰς μόνην τὴν ἐνταλθεῖσαν πράξιν τῆς πωλήσεως τῶν 500 βαρελίων, ἢ καὶ εἰς τὰς ἄλλας διὰ τῶν αὐτῶν τηλεγραφήματων ἐντελλομένας τῷ μεσίτῃ Θ* Γ* ἐνεργείας, κατ' οὐδένα τρόπον δύναται ἐκ τῶν εἰρημένων τηλεγραφήματων νὰ προκύψῃ ἡ ἀξιουμένη ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης ὑπαγωγῆς τῆς ἐντολῆς εἰς τὴν ἄμεσον ἐντὸς τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1895 τηλεγραφικὴν ἀνακοίνωσιν τῆς καταρτισθησομένης πωλήσεως, ὅτι τοῦτέστιν ἡ ἐντολὴ ἐξηγήθη ἐκ τοῦ ὅρου τῆς τοιαύτης τηλεγραφικῆς ἀνακοινώσεως, ὥστε ἐκ τῆς παρεμβάσεως αὐτοῦ νὰ μὴ θεωρῆται οὐδ' ἡ ἐντολὴ δοθεῖσα· ἀπ' ἐναντίας ἐκ τῶν τηλεγραφήματων φαίνεται, ὅτι ἡ περὶ τηλεγραφικῆς ἀνακοινώσεως ὁδηγία ἀφορᾷ ἀπλῶς τὴν ρύθμισιν τῶν σχέσεων μεταξὺ ἐντολέως καὶ ἐντολοδόχου, καὶ σκοπὸν ἔχει τὴν ὑπόμνησιν ὑποχρέσεως, ἣν ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἐντολῆς εἶχεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἐντολοδόχος ὅπως ἀνακοινώσῃ ἀμέσως τῷ ἐντολεῖ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς, οὐδ' αὖτως δὲ τὴν ἐξάρτησιν τῆς μετὰ τοῦ τρίτου καταρτισθησομένης συμβάσεως ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ὑποχρέσεως ταύτης τοῦ ἐντολοδόχου καὶ ἂν δὲ ὑποτεθῇ, ὅτι τοιαύτην ἐννοίαν ἐβούλετο νὰ ἐκφράσῃ διὰ τῆς περὶ τηλεγραφικῆς ἀνακοινώσεως ὁδηγίας ἡ ἐκκαλοῦσα, οὐδεμίαν τοῦτο ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν διὰ τὴν ἐφεσίβλητον, ἥτις ἀκολουθήσασα τὴν πίστιν τῶν τηλεγραφήματων, ἅτινα ἀπετέ-

πὸν πρὸς φόρτωσιν. Ἡ πωλήτρια ἀπήνησεν ἀρνούμενη τὴν πώλησιν, διότι δὲν τὴν εἰδοποίησεν αὐθημερόν ὁ μεσίτης τῆς τοῦ κλεισίμου τῆς συμφωνίας, ἕνεκα δὲ τούτου ἡ ἑταιρία Πατρῶν ἐνήγαγε περὶ διαφέροντος, καὶ πρωτοδικῶς, μετ' ἀποδείξεως, ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀγωγή τῆς.

λουν τὸν τίτλον τοῦ ἐντολοδόχου, καὶ μὴ δυναμένη ἐκ τῶν ἐκφράσεων αὐτῶν νὰ ἀνεύρη τοιαύτην ἔννοιαν, οἷαν θέλει νὰ ἀποδώσῃ αὐτοῖς ἢ ἐκκαλοῦσα, προέβη εἰς τὴν συνομολόγησιν τῆς συμβάσεως ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι μετ' ἐντολοδόχου ἀπερίοριστον ἔχοντος τὴν ἐντολὴν συμβάλλεται, καθόσον καὶ αὐτὴ ἢ τυχὸν ἀσάφεια τοῦ ἐγγράφου τῆς ἐντολῆς δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παγίς διὰ τοὺς τρίτους, οὔτε ὑποχρεοῦνται οὗτοι εἰς μείζονα ἔρευναν τῆς ἐκτάσεως παρ' ἐκείνην, ἣτις ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐγγράφον τῆς ἐντολῆς, καὶ παρέχει ἐξ αὐτοῦ τὴν ἀντίληψιν τῆς τοῦ ἐντολοδόχου ἐξουσίας (N. 31 πρ. Πανδ. 35) Ἡ δὲ ἐτέρα τῆς ἐκκαλοῦσης ἀντίρρησης ὅτι διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1895 ἐτέρου τηλεγραφήματος αὐτῆς ἐγχειρισθέντος εἰς τὸ τηλεγραφεῖον τῶν Καλαμῶν τῇ 7ῃ καὶ 30ῇ ὥρα μ. μ. ἦτοι παρελθούσης ἤδη τῆς ἡμέρας τῆς 12 Ὀκτωβρίου, ἀνεκάλυψε τὴν πρὸς τὸν μεσίτην Θ* Γ* ἐντολὴν αὐτῆς ἀλυσιτελῶς ὑποβάλλεται, ἀφ' οὗ ἀναμφισβήτητον εἶναι καὶ ἐκ τῶν διεξαχθεισῶν ἄλλως ἀποδείξεων προκύπτει, ὅτι ἤδη πρότερον, ἥτοι διαρκούσης τῆς ἡμέρας τῆς 12 Ὀκτωβρίου εἶχε συντελεσθῆ ἐντοῦθα μετὰ τοῦ ἐντολοδόχου τῆς ἐκκαλοῦσης μεσίτου Θ* Γ* καὶ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐταιρίας ἢ τῆς ἀγοραπωλησίας σύμβασιν ἐν τῇ ἀγωγῇ διατυπῶνται ἀβάσιμοι κατὰ ταῦτα ἐλέγχονται αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου αἰτιάσεις τῆς ἐκκαλοῦσης.

Ἄριθ. 126 (1897)

Ἐισηγητὴς ὁ πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Ὁρκοδοσία — ἀντίρρησης προφορικῆς δόσεως ὄρκου τυχαίως — ἀπαράδεκτον.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τοῦ Α* Τ* τοῦ νὰ δοθῇ ὁ εἰς τὴν ἀντιδικίαν τοῦ ἐπιβληθεὶς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1231 π. ἔ. ἀποφάσεως ὄρκος τυχαίως εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι, ἀνεξαρτήτως παντὸς ἐτέρου λόγου, ὑποβάλλεται εἰς τὸ Δικαστήριον ἄνευ προδικασίας τινος καὶ προφορικῶς ἄνευ ἐγγράφων προτάσεων, καὶ χωρὶς νὰ ἔρχηται νομίμως καὶ διὰ τῆς σειρᾶς τοῦ Πινακίου ἢ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως (*)

Ἄριθ. 140 (1897)

Ἐισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Παροχὴ ὑπηρεσιῶν ἐπὶ ἀποζημιώσει — μίση ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπέτρεψεν πρὸς τὴν ἐφεσιβλητὸν ν' ἀποδείξῃ τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ

(*) Παραθέτομεν καὶ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, καὶ διὰ τὴν πρόσθετον αἰτιολογίαν τῆς, καὶ πρὸς κατάδειξιν τοῦ ἑδραίου τῆς ὀρθότητος ἄλλως τε Νομολογίας, εἰς προηγούμενα φυλλάδια κατεχωρήθησαν καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 4038 καὶ 4341 τοῦ 96 καὶ 4 τοῦ 97 ἰδίου Ἐφετείου.

ἰσχυρισμούς τῆς καὶ διὰ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων, δεχθὲν ὅτι ὑπῆρχε ἀδυναμία εἰς αὐτὴν πρὸς ἀπόκτησιν ἐγγράφου διὰ τε τὴν παρασχεθεῖσαν τῷ ἐκκαλοῦντι ὑπηρεσίαν καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἐπὶ τούτῳ ἀμοιβῆς· ἐπομένως οἱ διὰ τῆς ἐφέσεως καὶ τῶν προτάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος περιστρεφόμενοι λόγοι ἐπὶ τῶν ἐναντίων μὴ βάσιμοι εἶσι καὶ ἀπορριπτεῖ (*).

Ἄριθ. 145 (1897)

Ἐισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Πληρεξούσιος πρωτοδίκου δίκης δύναται ὑπογράψαι ἐφείσιν — ἀγωγὴ διατροφῆς διαρκούσης τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης — μετοικησίας συζύγου — ἔλλειψις ἐπισκοπικῆς ἀδείας — ῥητὴ πρόσκλησις συζύγου πρὸς συμπιλιώσιν — στοιχεῖα ἀγωγῆς — εὐπορία συζύγου — ἀνένστασις συζύγου — ἀπόδειξις.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον (ἄρθρ. 95 Πολ. Δικονομίας) ὁ πληρεξούσιος τῆς πρωτοδικίου δίκης νομίμως ὑπέγραψε τὴν αἴτησιν περὶ ἐφέσεως (**).

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως ἡ ἐνστάσις ἀπαράδεκτος τῆς ἀγωγῆς λόγῳ ὅτι ἡ ἐνάγουσα ζητεῖ διατροφὴν καὶ διὰ τὰ τέκνα τῆς, ἐνῶ συνομολογεῖ ὅτι τὰ διατρέφει οὐχὶ αὐτὴ ἀλλ' ὁ Γ* Π*, διότι δὲν ζητεῖ διατροφὴν γενομένην ἤδη, ἀλλὰ μέλλουσαν, ἥτοι ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς δυνάμει τοῦ Νόμου, (ἄρθρ. 683 §5 Πολ. Δικον.)

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῆς 19 Ἰουλίου 1852 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁρίζον ὅτι μόνον μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου χορηγήσιν ἀδείας εἰς τὴν γυναῖκα νὰ μετοικήσῃ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς καὶ τότε μόνον, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 683 τῆς Πολ. Δικον. διαλαμβανόμενα προσωρινὰ μέτρα, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς διατροφῆς, δὲν ἐνοεῖ ὅτι ἡ ἔλλειψις τῆς ἐπισκοπικῆς ἀδείας, ὡς ἀνωτέρω, καθίστησι πάντως ἀπαράδεκτον τὴν ἀγωγὴν περὶ διατροφῆς καὶ ὅταν μάλιστα ἡ γυνὴ κατόκει ἤδη ἐκτὸς τῆς συζυγικῆς οἰκίας, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι ἐὰν τῇ συγκαταθέσει αὐτοῦ κατόκει εἴτε καὶ ἄνευ μὲν τῆς συγκαταθέσεώς του, ἀλλ' εὐλόγως καθ' ἃς περιπτώσεις ἐπιτρέπει τοῦτο ὁ Νόμος, τότε μὴ συντρέχουσης περιπτώσεως ἐπισκοπικῆς ἀδείας χωρεῖ ἀγωγὴ περὶ διατροφῆς.

Ἐπειδὴ ἰσχυρισθέντος πρωτοδικίως τοῦ ἐναγο-

(*) Εἰς προηγούμενον φυλλάδιον κατεχωρήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 26 τοῦ 97 ἰδίου Ἐφετείου, ἡ ὅποια ἐν τούτοις ἔκρινεν ἐν τῷ συγκεκριμένῳ θέματι ἀπαράδεκτον τὴν καὶ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν.

(**) Ὄρθως ὡς ἔλλοπε ἐσημειώσαμεν πρὸς ἀντιπάσης ἄλλης, τὴν ἐν φύλ. 7—8 σελ. 14 διατριβὴν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ νομολογίαν.

μένου ότι προσεκάλεσε τὴν ἐνάγουσαν νὰ ἔλθῃ ἐν Πύργῳ, ὅπου κατοικεῖ οὗτος, ὅπως συμβιώσῃ μετ' αὐτοῦ φέρουσα καὶ τὰ τέκνα του, καθ' ἃ προκύπτει καὶ ἐκ τῶν προσαγομένων σχετικῶν ἐπιδοτηρίων καὶ αὕτη ἠρνήθη, ἢ ἐφεισβλητος ἐνάγουσα ἀντισχυρίσθη ὅτι αἱ προσκλήσεις αὗται δὲν ἐγένοντο σπουδαίως, ἀλλὰ μόνον ὅπως ἀποφύγῃ τὴν διατροφὴν, οὐκ ὀρθῶς τὸ πρωτοδικὸς δικάσαν δικαστήριον δὲν ὑπεχρέωσε τὴν ἐνάγουσαν εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἀντισχυρισμοῦ τῆς τούτου καὶ δέον νὰ ταχθῇ ἢ σχετικὴ ἀπόδειξις· τὰ προβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τῆς ἐναγωγῆς ὅτι δὲν μετέβη ὁ ἴδιος νὰ τὴν παραλάβῃ, εἴτε νὰ τῇ ὑποδείξῃ πρόσωπον ὅπως ἔλθῃ μετ' αὐτοῦ, ὡς καὶ ὅτι δὲν τῇ ἐπέμψῃ τὴν ἀπαιτουμένην δαπάνην, αἵτινα δὲν ἀμφισβητεῖ ὁ ἐκκαλῶν, θελεῖ λάβει ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀνωτέρω ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ἀγωγῆς, ἐν ᾗ λέγει καὶ ὅτι ἐναγόμενος προσποιεῖται ἀνέχων ὅπως μὴ καταβῇ διατροφὴν, ἰκκῶς ἐξάγεται ὅτι ὑποστηρίζει ἐν αὐτῇ ἢ ἐνάγουσα εὐπορίαν τοῦ ἐναγομένου καὶ ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νὰ διατρέψῃ τὴν οἰκογένειάν του.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ὀρθῶς ἐτέθη ὡς θέμα ἀποδείξεως ὅτι κέκτηται ὁ ἐναγόμενος περιουσίαν καὶ δύναται δι' αὐτῆς νὰ παρέχῃ τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητούμενον ποσόν· τὸ ἐν τῷ θεματι δὲ τεθὲν ὅτι κέκτηται τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ περιουσίαν, δὲν ἐννοεῖ ὠρισμένην περιουσίαν, ἀλλὰ τὴν ἰκανὴν ὅπως παρέχῃ τὰ πρὸς διατροφὴν τῆς σύζυγου καὶ τῶν τέκνων του.

Ἐπειδὴ ἰσχυρισθέντος τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἢ ἐφεισβλητος εἶναι εὐπορὸς ἔχουσα πατρικὴν περιουσίαν, ἐξ ἧς δύναται νὰ διατρέψῃ ἑαυτὴν καὶ τὰ τέκνα τῆς, ἢ ἐφεισβλητος ἀντέταξεν ὅτι κατὰ τὸν γάμον τῆς ἐξεχώρησε τὸ κληρονομικόν τῆς μερίδιον εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου περὶ τῆς προικῆς, ὁ δὲ ἐκκαλῶν προσέβαλε τοῦτο ὡς εἰκονικόν.

Ἐπειδὴ δέον νὰ ταχθῇ περὶ τῶν ἀνωτέρω ἰσχυρισμῶν θέμα ἀποδείξεως, συμπληροῦν τὸ ταχθὲν διὰ τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως, καθόσον κατὰ τὸν Νόμον Πανδ. Ν. 58 2 καὶ 3 (25. 3) ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι ὀφείλουσι νὰ διατρέψωσι τὰ τέκνα τῶν ἀναλόγως τῆς εὐπορίας τῶν (*).

(*) Πρὸς σχετικὴν νομολογίαν. Γερμαν. Νομολογ. Θέμ. τόμ. Β' σ. 588. Ἐφετ. Ἀθην. 1414 τοῦ 92 τόμ. 3. σ. 473 — 4650 τοῦ 94 τόμ. 5 σ. 507 — 3162 τοῦ 94 τόμ. 6 σ. 279 — Ἐφετ. Πατρ. 481 τοῦ 95 τόμ. 7 σ. 76. Γνωμοδότης. Εἰσαγγ. Τσιβανοπούλ. τόμ. 4 σ. 610.

Ἄριθ. 146 (1897)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Δημόσιον — ὀφειλόμενα πρὸς στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν — κατάσχεσις Δημοτικῆς περιουσίας — ποῦ γίνεται — εἰσφορά μὴ ληξιπρόθεμος ἐν χρόνῳ κατασχεσίως.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ κατασχετηρίου ἢ κατασχεσις νομίμως ἐγένετο ἐκ μέρους τοῦ Ταμίου σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ ὙΛΣΤ' Νόμου, καθόσον κατὰ τὸν Νόμον ΒΠΕ' τοῦ 1892, ἄρθρ. 4 καὶ 5, διὰ τὴν εἰσπραξίν τοῦ ἐξ εἰσφορᾶς ὀφειλομένου ποσοῦ ἐφαρμόζονται αἱ περὶ εἰσπραξέως τῶν δημοσίων ἐσόδων διατάξεις.

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἀνωτέρω σκέψιν οὐκ ὀρθῶς ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν Δῆμος ὅτι ἀκύρως ἐνηργηθῆ ἢ κατασχεσις εἰς χεῖρας τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ δημοτικοῦ φοροῦ τῆς σταφίδος, ὡς καὶ τοῦ Ταμίου τοῦ Τελωνείου, καὶ ὅτι μόνον εἰς χεῖρας τοῦ εἰσπρακτορὸς εἶδει νὰ ἐνεργηθῇ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ἀνωτέρω νόμου ΒΠΕ' τὸ Δημόσιον ὡς πρὸς τὰ διὰ τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν ὀφειλόμενα αὐτῶ ὑπὸ τῶν δῆμων προτιμᾶται παντὸς ἐτέρου δανειστοῦ καὶ οὐδὲ κατάσχεσις ἐτέρου πιστωτοῦ ἐπὶ τούτων ἰσχυεῖ ἀπέναντι τοῦ Δημοσίου, ἐπομένως ἀλυσιτελῶς προβάλλει ὁ ἐκκαλῶν δῆμος ὅτι οἱ κατασχεθέντες δημοτικοὶ φόροι εἰσὶ προωρισμένοι διὰ τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα καὶ τοὺς τόκους τοῦ πρὸς τὴν Τράπεζαν χρέους.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 4 — 6 τοῦ Νόμου ΒΠΕ' διὰ τὴν ἐκ μέρους τῶν δῆμων ὀφειλομένην ἐκ τοῦ νόμου τούτου εἰσφορὰν χωρεῖ ἀναγκαστικὴ εἰσπραξις, κατὰ τοὺς περὶ καθυστέρουντων νόμους, ἐνεργεῖται δὲ κατάσχεσις ἀναλόγου μέρους τῶν λοιπῶν ἐσόδων τοῦ δήμου, ὃ ἐστὶν ἀνάλογος τοῦ ποσοῦ τῆς ὀφειλῆς, μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν δρισμῶν τῶν ἀρθρῶν 2 καὶ 3 τοῦ ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1852 νόμου ΡΠΘ' περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δῆμων ἐπομένως μὴ βασίμως προβάλλει ὁ δῆμος ὅτι διὰ τῆς ἀνωτέρω κατασχεσεως παραλύει ἢ διοίκησις τοῦ δήμου, λόγῳ ὅτι δὲν ὑπολείπονται τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς ταύτην ἐξοδα ἐκ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἐσόδων.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν καθ' ὃν χρόνον ἐπεβλήθη ἢ κατάσχεσις δὲν εἶχε κατασταθῇ ληξιπρόθεσμος ἢ εἰσφορὰ τοῦ 1894, ἀφοῦ κατέστη τοιαύτη διαρκούσης τῆς δίκης, μὴ βασίμως προβάλλει ὁ ἐκκαλῶν δῆμος ἀκύρτητα τῆς κατασχεσεως ἐντεῦθεν.

Ἐπειδὴ ἀρνηθέντος τοῦ Δημοσίου ὅτι ἔχει εἰσπράξει δραχ. 100,000 ἐκ δημοτ. φόρων οἰκοδομῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων, ὡς καὶ ἐτέρας 70,000 ἐκ φόρων ἀροτριάντων κτηνῶν ζώων κλπ. καὶ

ὀπορευθεὶς ὁ δῆμος εἰς ἀπόδειξιν, ἀντι πάσης ἄλλης ἀποδείξεως ἐπήγαγεν ὄρκον, ὃν καὶ ἦδη ἐπάγει.

Ἐπειδὴ τοῦ λογιστικοῦ νόμου (ἄρθρ. 6, 144, 145 καὶ 165) ὀρίζοντος ὅτι πᾶσα εἰσπραξις δημοτικῶν χρημάτων θεωρεῖται ὡς μηδὲν γενομένη, ἂν δὲν γίνῃ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ταμίου ἢ εἰσπράκτορος, ὅστις ὀφείλει νὰ ἐκδώσῃ γραμματίον παραλαβῆς ἐκ τριπλοτύπου βιβλίου καὶ ἂν δὲν ἤθελε ζητηθῆ ἀπὸ τὸν πληρωτὴν, ἐπεταὶ ὅτι πᾶσα ἄλλη ἀπόδειξις καταβολῆς πρὸς τὸ Δημόσιον εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ὀρθῶς ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ὡς τοιοῦτος καὶ ὁ ὄρκος.

Ἄριθ. 147 (1897)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Κατάσχεσις δημοτικῆς περιουσίας — ταμίαις Τελωνείου — Δημόσιον ὀφειλόμενα πρὸς στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν — κατάσχεσις μὴ δεδουλευμένων ἐνοικίων — μὴ ληξιπρόθεσμος εἰσφορά — εἰσπραξις δημοσίων χρημάτων — τριπλότυπα βιβλία — ὄρκος ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ κατασχετηρίου, ἡ κατάσχεσις ἐγένετο εἰς χεῖρας τοῦ ταμίου τοῦ Τελωνείου, ἀπειθυνομένη καὶ κατὰ τοῦ Δημάρχου καὶ εἰσπράκτορος, ὀρθῶς δὲ τὸ πρωτοδικὸς δικάσαν Δικαστήριον ἀπίρριψε τὸν τῆς ἀνακοπῆς λόγον τοῦ ἦδη ἐκκαλοῦντος δήμου, ὅτι ἔδει νὰ ἐνεργηθῆ εἰς χεῖρας τοῦ εἰσπράκτορος καὶ οὐχὶ τοῦ ταμίου τοῦ Τελωνείου, διότι κατὰ μὲν τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 τοῦ ΒΠΕ' νόμου τοῦ 1892, ἡ κατάσχεσις τῶν λοιπῶν ἐσόδων τοῦ δήμου διὰ τὸ ὀφειλόμενον ποσὸν τῆς κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον εἰσφοράς τῶν δήμων ὑπὲρ τῆς ἐκπαίδευσως, ἐνεργεῖται διοικητικῶς κατὰ τὸν νόμον περὶ καθυστερούντων, κατὰ τε τοῦ δήμου ὡς καὶ κατὰ τοῦ Δημάρχου καὶ εἰσπράκτορος προσωπικῶς, ἀλλὰ καὶ διοικητικῆς κατάσχεσις ἀναλόγου μέρους τῶν λοιπῶν ἐσόδων τοῦ δήμου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ νόμου ΓΛΣΤ' τοῦ 1871 περὶ εἰσπραξέως τῶν δημοσίων ἐσόδων, ἡ κατάσχεσις τῶν ἀπὸ τρίτους ὀφειλομένων καὶ εἰς χεῖρας τρίτων εὑρισκόμενων κινητῶν πραγμάτων, γίνεται δι' ἐγγράφου προσκλήσεως τοῦ ταμίου εἰς τοὺς τρίτους, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐν τῇ ἀνακοπῇ λόγοι, ὅτι τὰ ἐνοίκια ἀποθηκῶν τοῦ δήμου, ἀδικαιοῦται λαμβάνειν ἀπὸ τὸ Δημόσιον, ὄφειλε νὰ κατάσχη τὸ Δημόσιον εἰς χεῖρας τοῦ καὶ μόνον τὰ δεδουλευμένα, εἰςὶ βᾶσιμοι, ὁ μὲν διότι ἐφ' ὅσον ὁ ταμίαις τοῦ Τελωνείου ἔχει εἰς χεῖρας τοῦ χρήματα ἐξ ἐνοικίων τῆς ἀποθήκης ὅπως τὰ παραδώτῃ εἰς τὸν δήμον, νομίμως κατέσχε ταῦτα ὡς εἰς χεῖρας

τρίτου εὑρισκόμενα, ἀπόκειται δὲ τῷ ταμίῳ τοῦ Τελωνείου νὰ δηλώσῃ ἂν ἔχη ἢ οὐ τοιαῦτα εἰς χεῖρας τοῦ, ὁ δὲ διότι καὶ μὴ δεδουλευμένα ἐνοίκια κατάσχονται κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ποσοῦ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ κατασχόντος, (παραβ. Κατῆ Ζ' 1924 καὶ ἐγγρ. νομολογ. ἐν Πείρᾳ Ἰωαννίδου σελ. 1892) (*)

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου ΒΠΕ' τοῦ 1892, τὸ Δημόσιον ὡς πρὸς τὰ διὰ τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν ὀφειλόμενα αὐτῷ ὑπὸ τῶν δήμων προτιμᾶται παντὸς ἐτέρου δανειστοῦ καὶ οὐδὲ κατάσχεσις ἐτέρου πιστωτοῦ ἐπὶ τούτων ἰσχύει ἀπέναντι τοῦ Δημοσίου ἐπομένως ἀλυσιτελῶς προβαλλεῖ ὁ ἀνακόπτων καὶ ἦδη ἐκκαλῶν δήμος, ὅτι οἱ κατάσχεθέντες δημοτικοὶ φόροι εἰσι προωρισμένοι διὰ τὰ φιλανθρωπικὰ κατὰστάματα καὶ τοὺς τόκους τοῦ πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Τραπεζαν χρέους.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 τοῦ νόμου ΒΠΕ' διὰ τὴν ἐκ μέρους τῶν δήμων ὀφειλομένην ἐκ τοῦ νόμου τούτου εἰσφοράν χωρεῖ ἀναγκαστικὴ εἰσπραξις, κατὰ τὸν περὶ καθυστερούντων νόμον, ἐνεργεῖται δὲ κατάσχεσις ἀναλόγου μέρους τῶν ἐσόδων τῶν δήμων, ὅ ἐστιν ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῆς ὀφειλῆς, μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν δρισμῶν τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1852 περὶ ἐξορήσεως τῶν χρεῶν τῶν δήμων νόμου ΡΠΘ' ἐπομένως μὴ βασίμως προβάλλει ὁ δήμος ὅτι διὰ τῆς ἀνωτέρω κατασχέσεως παραλύει ἡ διοίκησις τοῦ δήμου, διότι δὲν ἀπολείπονται τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τοῦτο ἐξόδα ἐκ τῶν λοιπῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ, ἀλυσιτελῶς δὲ ἐπικαλεῖται τὰ ὑπ' ἀριθ. 2529 τῆς 21 Φεβρουαρίου, 10887 τῆς 23 Σεπτεμβρίου καὶ 3397 τῆς 12 Μαρτίου 1894 ἐγγράφου τοῦ Νομαρχοῦ, ὡς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 27773 τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1894 τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, δι' ὧν ἀναγνωρίζουν τὰς ἀνάγκας τοῦ δήμου καὶ ἀποδεχόμενοι τὴν αὔξησιν τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν εἰσερχομένων ὠνίων καὶ ἐμπορευμάτων, συνιστᾶσι τὴν ἀποκλειστικὴν χρῆσιν αὐτοῦ διὰ τὰ φιλανθρωπικὰ κατὰστάματα.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν καθ' ὃν χρόνον ἐπέβληθῃ ἡ κατάσχεσις δὲν εἶχε κατασταθῆ ληξιπρόθεσμος ἡ εἰσφορά τοῦ 1894, μὴ βασίμως προβάλλει ὁ ἀνακόπτων δήμος ἀκυρότητα ἐντεῦθεν τῆς κατασχέσεως, διότι κατὰ τὸν νόμον τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀσκούμενον δικαίωμα ἐξετάζεται ἂν εἶναι ἀπαιτητὸν κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῆς πρὸς τὸ

(*) Ἐπίσης Ἄρ. Πάγου 70 τοῦ 1875 Νομολ. Μπαλάου καὶ Γκίνη Α. σ. 570. Α. Π. 80 τοῦ 1893. Θέμ. τόμ. 7 σ. 274. Ἐφετ. Ἀθην. 4113 τοῦ 1890, τόμ. Α σ. 441.

Δικαστήριον πρὸς συζήτησιν (Π. Ν. 30 (15. 1), Ν. 41 (5. 3) καὶ Ν. 27 § 1 αὐτόθι) (*).

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ προσαχθέντος πρωτοδικῶς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀποσπάσματος ἐκ τῶν βιβλίων εἰσπρακτέων τῆς 11 καὶ 12 Ἀπριλίου π. ἔ. σύμφωνα μὲ τὰ σχετικὰ Διατάγματα, τὰ κανονίζοντα τὴν εἰσφορὰν ἐκάστου ἔτους, αἱ εἰσφοραὶ τοῦ δήμου Πατρῶν τῶν ἀνωτέρω ἔτων ἀνέρχονται εἰς δραχ. 273,752.54 καὶ κατὰ τὸ προσαγόμενον δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου ἔγγραφον τοῦ δημοτικοῦ εἰσπρακτοοῦ τῆς 3 Νοεμβρίου 1894, ὧφειλεν ὁ δῆμος τότε ἐξ εἰσφορῶν τοῦ 1892 καὶ 1893 δραχ. 134,844 (πλὴν τοῦ 1894 ὡς καὶ τῶν τόκων καὶ τῶν ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν τοῦ 1890 καὶ 1891).

Ἐπειδὴ ἀρνηθέντος τοῦ Δημοσίου ὅτι ἔχει εἰσπραξεῖ δραχ. 100.000 ἐκ δημοτικῶν φόρων οἰκοδομῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων, ὡς καὶ ἑτέρας δραχ. 70,000 ἐκ φόρων ἱερογλυφικῶν κτηνῶν, ζώων κλπ. καὶ ὑποχρεωθείς ὁ δῆμος πρωτοδικῶς εἰς ἀποδείξιν, ἐπήγαγεν ὄρκον τῷ δημοσίῳ, ὃν καὶ ἤδη ἐπάγει ἀντὶ τῆς προσαγωγῆς ἄλλης ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ τοῦ λογιστικοῦ νόμου (ἄρθρ. 6, 144, 145 καὶ 165) ὀρίζοντος ὅτι πᾶσα εἰσπραξις δημοσίων χρημάτων θεωρεῖται ὡς μηδὲν γενομένη ἂν δὲν γίνῃ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ταμίου ἢ εἰσπρακτοροῦ, ὅστις ὀφείλει νὰ ἐκδώσῃ γραμματίον παραλαβῆς ἐκ τριπλοτύπου βιβλίου καὶ ἂν δὲν ἤθελε ζητηθῆ ἀπὸ τὸν πληρωτὴν κλπ. ἔπεται ὅτι πᾶσα ἄλλη ἀποδείξις καταβολῆς πρὸς τὸν Δημοσίον εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ὀρθῶς ἰθρυήθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ἀπαράδεκτος ὁ ὄρκος (**). ἂν δὲ, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ δῆμος, ἔχῃ εἰσπραξεῖ τὸν Δημοσίον ἐκ φόρων οἰκοδομῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων τοῦ 1891 καὶ 1892 καὶ ἀπὸ φόρους ἀροτριῶν κτηνῶν καὶ φόρους ζώων, μὴ ἐκδοθέντων ἔτι τῶν σχετικῶν ἐνταλμάτων ἐπὶ συμφηφισμῷ ὑπὸ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἀπόκειται τοῦτῳ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν ἀνωτέρω ἐνταλμάτων ν' ἀσκήσῃ τὰ δικαιώματά του

Ἄριθ. 150 (1897)

Ἐισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΖΗΛΗΜΩΝ

Διαχειριστὴς ἄλλοτρίας περιουσίας— βία λογοδοσία—
διαδικασία— ἀπόφασιν διατάττουσα λογοδοσίαν ὄρκος
-- δικαίωμα προμηθείας δοσιλόγου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐφεσίβλητος διὰ τῆς ὑπὸ συζήτη-

(*) Πρὸβλ. τὴν ὑπ' ἀριθ. 93 τοῦ 97 Ἐφετ. Πατρῶν φῶλ. 17, 18 σελ. 9 καὶ τὰς αὐτόθι σημειώσεις μας.

(**) Ἐπίσης Ἄρ. Πάγ. 69 τοῦ 1883 Νομολ. Ἑλλ. καὶ Γάλλ. Δ' σελ. 702. λ. Π. 277 τοῦ 96, ὁλομέλεια Θέμ. τόμ. 7 σελ. 586-89 τοῦ 87. Ἐφετ. Ἀθην. 882 τοῦ 95 τόμ. 6 σελ. 616.

σιν ἀγωγῆς τοῦ ἐζήτησε παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, διαχειρισαμένου τὴν περιουσίαν του, λογοδοσίαν ἐπομένως ἀφοῦ ὁ ἐφεσίβλητος δὲν ἐκλήθη νὰ παράσῃ ταύτην ἐκουσίως ἐφαρμοσθήσονται αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 701 καὶ ἐπ. Πολιτικῆς Δικονομίας, καθ' ἃς καὶ ἰδίως κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 702 Πολ. Δικον. τὸ Δικαστήριον διὰ τῆς πρώτης ἀποφάσεώς του, ἐὰν ἀποδειχθῇ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐναγομένου πρὸς λογοδοσίαν, διατάσσει λογοδοσίαν, προσδιορίζον τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον πρὸς δόσιν αὐτῆς καὶ διορίζει δικαστὴν πρὸς διεύθυνσιν τῆς διαδικασίας· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 704 τῆς Πολ. Δικον. μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὅτι ὁ δοσιλόγος καὶ δεξιλόγος ἐμφανίζονται ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ, ὅπως ὁ μὲν δώσῃ, ὁ δὲ λάβῃ τὸν λογαριασμόν· περὶ πάσης δὲ ἀμφισβητήσεως παραπέμπει εἰς τὸ Δικαστήριον ὁ εἰσηγητὴς τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς· ἐκ τούτου δὲ προκύπτει ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον ὀρθῶς καὶ νομίμως διὰ τῆς τελευταίας ἀποφάσεώς του, μετὰ τὴν διεξαγωγὴν καὶ ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ἡ πρὸς λογοδοσίαν ὑποχρέωσις τοῦ ἐναγομένου, ὑπεχρέωσεν αὐτὸν εἰς λογοδοσίαν καὶ δὲν ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος ὡς μὴ βάσιμον ἀποδειχθεῖσαν, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου δόσιν τοῦ ὄρκου, ὡς μὴ βásiμως ἰσχυρίζεται ἤδη ὁ ἐναγόμενος· καθόσον ὡς ἄνω εἰρήται, ἡ ἀποδείξις καὶ ἡ διατύπωσις τοῦ θέματος τοῦ ὄρκου περιστρέφετο μόνον εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐναγομένου πρὸς λογοδοσίαν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰ καθ' ἕκαστα τῆς λογοδοσίας, τὰ ὅποια ἐὰν ἀμφισβητηθῶσι κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ διαδικασίαν, τότε θέλει ἐπιληφθῆ τὸ Δικαστήριον καθ' ὃν τρόπον ἡ Πολ. Δικον. ὀρίζει.

Ἐπειδὴ πρῶτως τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του προεῖθε καὶ διέταξεν ἀποδείξεις καὶ ἐξετίμησεν αὐτάς ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῆς προμηθείας, τὴν ὅποιαν ἐδικαιούτο ὁ ἐναγόμενος νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ἐπιφυλαχθῇ ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς προμηθείας ταύτης, ἐὰν κατὰ τὴν δοθησομένην ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου λογοδοσίαν ἤθελε προκύψει ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ ποσοῦ αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος, καθόσον καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο σχετίζεται μετὰ τοῦ ζητήματος τῆς λογοδοσίας καὶ πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν διαδικασίαν αὐτῆς (*).

Ἄριθ. 151 (1897)

Ἐισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΖΗΛΗΜΩΝ

Δωρεὰ ὑπὸ τρόπον— μὴ ἐκπλήρωσις ὑποχρεώσεως δωριδοχῶν— ἀγωγή ἐκ τῶν προγεγραμμένων ρημάτων

(*) Σχετικὴν νομολ. πρὸβλ. Ἐφετ. Πατρῶν 700 τοῦ 95. Θέμ. τόμ. 6 σ. 652 Ἐφετ. Ἀθην. 1945 τοῦ 95, τόμ. 7 σ. 452, 4077 τοῦ 96 τόμ. 7 σ. 521.

των—ἀνακοπή κατασχέσεως ἐκ μέρους δωρητρίας—δικαίωμα οικήσεως.

Ἐπειδὴ καθ' ἄποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 27274 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογ. Π* ἡ ἀνακόπτουσα καὶ ἡδὴ ἐκκαλοῦσα ἐδωρήσατο εἰς τὰ τέκνα αὐτῆς τὴν ἐν τῷ συμβολαίῳ τούτῳ ἀναφερομένην ἀκίνητον περιουσίαν τῆς, ἐν ἣ συμπεριλαμβάνεται ἀναμφισβητήτως καὶ ἡ κατασχεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐφesiβλήτου Ι* Ψ* οἰκία τῆς, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως τὰ τέκνα αὐτῆς, πρὸς ἃ ἐδωρήσατο τὰ κτήματα ταῦτα, ἐκτελέσωσι τὰς ἐν τῷ συμβολαίῳ ὑποχρεώσεις, ἐν ἣ δὲ περιπτώσει τὰ τέκνα τῆς, εἴτε ἀμφοτέρω εἴτε τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν, δὲν ἐκπληρώσωσι τὰς ὑποχρεώσεις των, ἀπόλλυσιν ὁ καθυστερῶν πᾶν δικαίωμα ἐπὶ τῶν δωρουμένων, δυναμένης τῆς ἀνακοπτούσης νὰ διαθέτῃ τὸ μεριδίον τοῦ καθυστερήσαντος ἐλευθέρως ὡς βούλεται· ἐκ τοῦ συμβολαίου δὲ τούτου σαφῶς προκύπτει ὅτι ἡ δι' αὐτοῦ γενομένη δικαιοπραξία εἶναι ὑπὸ ἀρεσιν (positivum conditionale) καὶ συνεπῶς ἡ βούλησις τῆς ἀνακοπτούσης ἐξηγήθη ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὄρων, τῶν ὑποβληθέντων εἰς τοὺς δωρεοδόχους ἐπομένως ἂν οἱ ὄροι οὗτοι δὲν πραγματοποιηθῶσι, θεωρεῖται καὶ ἡ βούλησις τῆς ἀνακοπτούσης ὡς μὴ δηλωθεῖσα καὶ ἡ κυριότης τῶν κτημάτων τούτων μὴ μεταβιβάσθαι εἰς τοὺς δωρεοδόχους, δυναμένης τῆς δωρητρίας νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς περὶ προγεγραμμένων συμφώνων ἀγωγῆς, δι' ἣς ζητεῖται ἡ ἐκτέλεσις τῶν συμφωνηθέντων ἢ τῆς ἕνεκα τῶν δοθέντων ἀπαιτήσεως, δι' ἣς ζητεῖται ἡ ἀνάκλησις τῆς δωρεᾶς ἢ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, ὅταν δὲν πρόκειται, ὡς ἐν προκειμένῳ περὶ τῆς δυνάμει τοῦ Νόμου ἀνακλήσεως τῆς δωρεᾶς, ἀλλὰ περὶ συμφωνίας, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐὰν μὴ πληρωθῇ ὁ ὄρος ἀνυπόστατον εἶναι τὴν δωρεάν Κ Σ. (4 β.) καὶ Β. (24. 1) 29· ἐπομένως ἀφοῦ ἡ ἐκκαλοῦσα ἔχει δικαίωμα διεκδικ. ἀγωγῆς ἐὰν τὸ πρᾶγμα περιέλθῃ εἰς χεῖρας τρίτου ἔχει καὶ δικαίωμα νὰ ἀνακόψῃ τὴν παρ' ἄλλου γενομένην κατάσχεσιν ἐπὶ τῶν κτημάτων τῆς, ὡς φέρουσιν βλάβην εἰς τὰ συμφέροντά τῆς.

Ἐπειδὴ ἐκτὸς τῶν ἄλλων περιορισμῶν, τοὺς ὁποίους ἡ ἀνακόπτουσα διὰ τοῦ ὡς ἄνω συμβολαίου ἐπέβαλεν εἰς τὰ τέκνα αὐτῆς, εἶναι καὶ ἡ ὑποχρέωσις αὐτῶν ἀφ' ἐνὸς καὶ τὸ δικαίωμα αὐτῆς ἀφ' ἐτέρου νὰ κατοικῇ ἐφ' ὄρου ζωῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, τῇ δωρηθείσῃ καὶ ἡδὴ κατασχεθείσῃ ὑπὸ τοῦ ἐφesiβλήτου κατὰ δὲ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει τῆς παρούσης ἐκτιθέμενα, ἀφοῦ τὰ τέκνα αὐτῆς δὲν ἐξετέλεσαν τὸν ὄρον τοῦτον τοῦ συμβολαίου, καθόσον ὑποθηκέυσαντες τὴν οἰκίαν ταύτην δι' ἄτομικὰ αὐτῶν χρέη, διὰ τῆς ἐκποιήσεως αὐτῆς στερεῖται ἡ ἀνακόπτουσα τὴν ἐφ' ὄρου ζωῆς οἰκήσιν ἐν αὐτῇ, νομίμως αἰτεῖται τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως, στηριζομένη εἰς τὸν

λόγον, ὅν ἐν τῇ ἀνακοπῇ τῆς διατυπῶι, τῆς μὴ μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος τῆς οἰκίας εἰς τοὺς δωρεοδόχους ἕνεκεν τῆς ἀθετήσεως τῶν συμφωνηθέντων καὶ συνεπῶς, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς νομίμως τὸ Δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεώς του ἐξετίμησε τὸ συμβολαίον καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω ἐφαρμοζόμενας διατάξεις, ἀφ' ἐτέρου ὅμως οὐχὶ ὀρθῶς διέταξεν ἀποδείξει περὶ ἐκπληρώσεως τῶν ὄρων τοῦ συμβολαίου, ἀφοῦ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα ἡ παραβίασις τοῦ ἐνὸς ὄρου ἐστὶ προφανῆς καὶ αὐτὸς καὶ μόνον δίδει χώραν εἰς ἀκύρωσιν τοῦ συμβολαίου, ἐπομένως κατὰ τοῦτο ἀνακλητέα καθίσταται ἡ ἀπόφασις αὕτη καὶ συνεπῶς ἐὰν ἀποδειχθῇ ἡ κυριότης τῆς ἀνακοπτούσης, ἣτις ἀμφισβητεῖται καὶ ὑπὸ τῶν ἐφesiβλήτων, ἡ κατάσχεσις ἀκυρωτέα καθίσταται (*).

Ἄριθ. 152 (1897)

Ἐισηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΖΗΛΗΜΟΝ

Δίκη περὶ διαζεύξεως—ἐγκαταλείψις συζυγικῆς οἰκίας—ὕπαιτιότης συζύγου—δικαίωμα διατροφῆς—πρόσκλησις συζύγου πρὸς ἐπίδοτον καὶ συμφοίωσιν.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διατάξεις 2 (5 21) καὶ 22 ἐν τέλει (6 5) Βασιλ. (κθ' 1) 3 καὶ Ἄρμεν. (2. 3) 6, ἐκ τῶν ὁποίων σαφῶς προκύπτει ὅτι ὁ σύζυγος εἶναι ὑπόχρεως νὰ διατρέφῃ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ὅταν αὕτη ἀναγκασθῇ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν συζυγικὸν οἶκον ἕνεκεν ἰσχυρῶν καὶ ἀποχρῶντων λόγων, προερχομένων ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ συζύγου· ἐπομένως ὡς μὴ βάσιμον ἀπορριπτεῖον καθίσταται τὸ σχετικὸν παράπονον τοῦ ἐκκαλούντος ὅτι εἶδει νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ νόμιμῶς βιάσιμος.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του δὲν ἔταξεν ἴδιον θέμα ἀποδείξεως περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐναγομένου, ὅτι προσεκάλεσε τὴν ἐνάγουσαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν συζυγικὴν οἰκίαν ἀλλ' ἄνευ δικαιολογίας ἡρνήθη, καθόσον ἂν ἀποδειχθῇ βιάσιμος καὶ ἂν ἐγένετο τοιαύτη πρόσκλησις, ἀφοῦ δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι ταύτην ἐποίησατο σπουδαίως ἀποφασίσας νὰ συζήσῃ εἰρηνικῶς μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, τότε δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἐπιτροπὴν ἀφοῦ ἡ συμβιωτικὴ των ἐστὶν ἀνέφικτος· τούναντιον δὲ ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ἄνευ ἀποχρῶντων λόγων ἀπεμακρύνθη τῆς συζυγικῆς οἰκίας ἡ ἐναγομένη, δὲν δικαιούται νὰ ἀπαιτήσῃ διατροφὴν καὶ συνεπῶς ἀπορριφθήσεται ἡ ἀγωγή τῆς (*).

(*) Σχετικὴν νομολ. ὄρα Ἐφετ. Ἄθην. 1069 τοῦ 91 ὁμί. τόμ. Β' σ. 597—1800 τοῦ 92, τόμ. Γ' σ. 602—1604 τοῦ 94, τόμ. Β' 456—διατριβ. Κρεσενίτου τόμ. Β' σ. 162.

(**) Πρβλ. σχετικὴν νομολ. Ἐφετ. Ἄθην. 887 τοῦ 92, ὁμί. τόμ. Γ' σ. 331.—1414 τοῦ 92 τόμ. Γ' σ. 473—1650 τοῦ 94 τόμ. Β' σ. 507.